

все още страдам от него, а и съпругът ми не е от най-тихите. Така минаха първите четири години. После мъжът ми беше уволнен от армията и причината бях аз. Той се сби с друг военен и извади нож, а за всичко бях виновна аз.

Върнахме се в Съюза: аз - в Казахстан, Николай - в Украйна. Подадохме документи за развод, но след един месец се сдобрихме. Започнахме да живеем ту при едните родители, ту при другите. Никъде не се задържахме, навсякъде се карахме. Тогава решихме да си търсим отделно жилище. Така се преселихме в градчето, където живеем вече десет години. Но и тук животът ни не се промени. Свикнала с веселия начин на живот, аз продължавах да търся компания. За селския труд не бях подготвена, стоях си вкъщи. А безделието, както е известно, е майка на всички пороци. Без да забележа, на 25 години се превърнах в алкохоличка. В душата си разбирах, че съм зле. Обвинявах за това всички, но не и себе си. Мъжът ми е изстрадал много с мен. По характер и по природа той е трудолюбив. В агрофирмата, където работеше, го уважаваха. Хората се чудеха как живее с мен. Аз пък живеех много весело, станах солистка в клуба, където пеех естрадни песни.

ОСВО

Родена съм в Карагандинска област, Русия. Израснах в невярващо семейство. За Бога се замислях рядко. Когато почина баща ми (бях на 15), останах без близък човек. Майка ми винаги е била затворена - имаше свой живот, в който за мен нямаше място. Не проявявах интерес към учението. Записах се в музикално училище, после в селскостопански техникум. След една година прекъснах, въпреки че бях способна ученичка. На 17 се омъжих и животът ме завъртя...

Мъжът ми беше военен. Първоначално живяхме в Чехословакия (1987-1990). Аз съм общителен човек, обичам веселба, компания. Там тези неща не ни липсваха: всеки почивен ден имаше купон с много алкохол. Във военното градче (където живеят семейните военни с по-висок ранг) видях всичко - изневери, разврат, пиянство.

В Чехословакия се роди нашият син Сашо. Трябва да кажа, че със съпруга ми се обичахме, но не умеехме да живеем. Постоянно се карахме, дори се биехме, особено след купони. Характерът ми не е от най-лесните,

Веднъж се замислих за Бога. В ръцете ми попадна книжка от Свидетелите на Йехова - "Ти можеш да живееш в рая на земята". Майка ми отдавна беше тяхна последователка и преди години буквално ме затрупваше с писма за учението им. Но тъй като в тези писма нямаше нито дума за нея или за двете ми сестри, престанах да ги чета. А сега се замислих. Хората ме посъветваха да се обърна към местната учителка, казаха, че тя също е от Свидетелите на Йехова. Наистина отидох при нея, но се изясни, че тя е баптистка. Тогава не правех разлика, беше ми все едно. Надя ме покани на църква.

Още на първата служба се покаях, без да мисля дълго. Много ми хареса при тях. Започнах да чета Новия Завет. Всичко започна да ми се изяснява. Разбрах разликата между отделните учения (петдесетни, адвентисти, Свидетели на Йехова). Всъщност с ума си разбирах всичко, но продължавах да живея двойствен живот. Пиех и това беше така вкоренено в мен, че изобщо не вярвах някога да се избавя от пиянството, а и не исках.

След поредната семейна драма съпругът ми ме изгони от къщи. Изпрати сина ни при родителите си. Два месеца се скитах из района. После се помирихме. Обещах да не пия, но който е бил алкохолик, знае колко струва едно такова обещание. На църква повече не отидох, но Надя продължаваше да се моли за мен. Така мина още една година, последната година от моето скитане. Но каква година беше! Слизях все по-надолу, изнасях всичко от къщи и го сменях за алкохол: комбинирана храна за животни, зърно, вещи, два чувала захар. Ходех синя от бой, няколко ребра ми бяха счупени, носът също. Никой не ми доверяваше пари. Мисълта ми беше само една: “Къде да намеря алкохол?” Никой не ме виждаше пияна, разбира се пиех сама. Но и един час не можех да издържа, без да пия.

И ето дойде съдбовният ден. Бяхме поканени на сватба. Предишната вечер аз, разбира се, си пийнах здраво, а Николай пак взе “възпитателни мерки”, от които околото ми посиня, а на сутринта ми заболя кракът. Намерих още малко пари, за да си пийна пак. После приготвих дрехи за Николай и за себе си (по чудо оцеляла рокля). Кракът ме болеше все повече. До сватбата оставах два-три часа и решихме да си починем. По-

съм, нямам нищо. Синът ми е далече, а и никой няма да ми го даде. На кого изобщо съм нужна? Нито на свои, нито на чужди. Реших да отида при Надя, да остана малко при нея. Тя взе да ми говори за Бога, но аз все за своето мислех: “Какво да правя? Поне да не беше кракът...” Надя продължаваше: “Само Господ може да ти помогне.” И изведнъж ме прониза мисълта: “Да, наистина, повече няма към кого да се обърна.” И се обърнах към Него.

За трите дни, през които бях при Надя, успях да се покая, да се помиря с Бога. Молех се и това не беше просто молива, а вик на отчаяна душа. И ето, вече две години съм друг човек. Продължавам да ходя с патерица, но целият ми живот се промени коренно. Семейството ни отново се събра. Николай все още не е приел Бога, но знае, че Той извърши всичко това. Колкото и да ме молеше, колкото и да ме биеше, съпругът ми не можа да направи нищо, а Господ ме изцели от тази страшна болест. Казват, че женският алкохолизъм е нелечим. Аз обаче знам, че Господ е силен да ни освободи от всеки плен.

Людмила Терасимчук

БОЖДЕННИЕ

от плен

вече не станах от леглото. Кракът се поду, почервения, болката стана непоносима. Два дни лежах вкъщи и две седмици в болницата. После ми направиха операция на крака и на гърба – откриха силен абсцес. Още месец и половина “живях” в болницата. Бях на ръба на смъртта, лекарите се учудваха, че кракът ми оцеля и изобщо, че съм жива. Съпругът ми идваше всеки ден. Идваше и Надя, която и тогава не ме остави.

Върнах се вкъщи слаба като след концлагер, с патерици. Докато бях в болницата, се молех на Бога и Му обещах, че ще започна друг живот. Но когато се прибрах, пак взех да търся алкохол. Това не продължи дълго. Съпругът ми замина за родния си град на сватба, а ние двамата със съседа сменихме за вино един чувал комбинирана храна за животни. Николай се върна и разбра. Пак ме изгони от къщи. Този път завинаги.

И ето, стоя на пътя в пет часа сутринта: инвалид

